

Vingården Franz Haas erbjuder inte bara goda viner. Läget och utsikten är det inte heller något fel på.

Bland viner, alper och sparris: Undvik motorvägarna och upptäck nya platser

Att välja vägar vid sidan om de stora stråken ger nya intryck och perspektiv.

Den här gången på väg till Sverige provade vi helt nya ställen att stanna på.

Det blev en härlig blandning och ett badortshotell i Danmark.

Då och då väljer vi att ta bilen till eller från Rivieran. Det ger möjligheten att upptäcka nya områden, göra spännande saker och njuta av allt intressant som kan finnas efter resvägen. Tiden är förbi när resan bara var en transportsträcka. Det som fortfarande

de gäller är att vi gillar att starta tidigt på morgonen. Att komma iväg klockan sex är en härlig känsla och i det här fallet också passera Nice före alla som är på väg till jobbet. I början av juni i år stack vi norrut och valde att ta en östlig väg.

Första dagen valde vi att stanna i den norditalienska staden Bolzano som ligger i provinsen Trentino-Alto Adige. Staden är vackert belägen intill Dolomiterna och med en fin gammal stadskärna. Ett bra val. Problemet uppstod när vi skulle boka boende. Allt av intresse var fullbokat via bokningssajterna. Jag chansade och ringde direkt till några hotell och efter ett par försök fick jag

napp. Vi fick rum på *Hotel Figl*, ett helt nyrenoverat hotell mitt i gamla stan. Turen fortsatte att vara på vår sida för på torget utanför pågick en gourmetmässa. Mat, vin och en otrolig puls som präglade hela staden den kvällen.

Goda viner i Alto Adige

Dagen därpå hade vi bestämt oss för att göra några vingårdsbesök i området. Strax söder om Bolzano ligger Franz Haas. En vinmakare som grundade sin verksamhet 1880 och är en betydande producent i området. Bland annat känd för att göra en god pinot noir och det speciella vita vinet *Manna*. En blandning av riesling, chardonnay, lite gewürztraminer och en

Den vackra katedralen i Bolzano med Dolomiterna i bakgrunden. En stad som har mycket att erbjuda.

skvätt sauvignon blanc. När vi kom fram upptäckte vi till vår stora besvikelse att de hade stängt för lunch. Enligt skylten, men inte i praktiken visade det sig.

Förutom att några trevliga personer bjöd in oss på vinprovning så blev vi också inviterade till en lokal lunch tillsammans med orsbefolkningen. Vi bjöds på mängder av norditalienska delikatesser. Bland annat de godaste tomaterna jag någonsin ätit. De serverade också nybakad pizza och vi underhölls av ett härligt tremannaband. Så *feelgood*. Jag hade velat stanna, men vi fortsatte norrut och hittade ett fint *waldhotel* i den lilla byn Anras. Hotellet heter *Fleger* och kan varmt rekommenderas. Otroligt vackert läge, fräscha rum och god mat. Prissvärt var det också. Vi hade dessutom ett bra utgångsläge inför resans tredje dag.

Högalpint – med bil och till fots

Vi har sedan länge velat åka *Grossglockner hochalpenstrasse*. Den högalpina väg som ringlar sig fram i knappt fem mil genom nationalparken *Hohe Tauern* på över 2 000 meters höjd. När vi tittar ut på morgonen är det strålande sol och bästa tänkbara förutsättningar för resan. Vi åkte mellan snövallarna och njöt av den makalöst fina utsikten. Det måste vara en av världens vackraste vägar och det är värt att göra den omvägen. Men tänk på att den är stängd mellan oktober och april (kan variera beroende på snöläge). Efter den upplevelsen fortsatte vi till Bad Gastein, som var vårt nästa mål.

Jag har sedan länge velat bo på *Salzburger Hof*. Nu var det dags. Vi hade bokat tre nätter på detta anrika hotell. Förväntningarna var höga och vi blev inte besviken. Vi fick ett fint rum med balkong och strålande utsikt. Det vi inte hade förstått var hur svensktätt det är på detta hotell. De flesta gäster tillhörde en gruppresa från Sverige. Vi valde att bortse från det och gjorde våra egna dagsturer. Landskapet är förförande med böljande ängsmark och höga berg. Det finns många

Glossglockner hochalpenstrasse - en hänförande vacker sträcka. Den är värd en omväg.

Utsikt från vår balkong på Salzburger Hof. Det är lätt att trivas här.

Sparris av olika kvaliteter och storlekar. Ett måste att stanna till och köpa några kilo.

fina vandringsleder i området. I år hade det kommit mycket snö och vi kunde därför tyvärr inte komma högre till fots än cirka 1 500 meter. Helt okej det också.

Under hela resan undvek vi motorvägar så långt som möjligt. Så när vi fortsatte färden genom Österrike och in i östra Tyskland letade vi oss fram på mindre vägar. Det finns många fina alternativ. Vi bestämde oss för att bo en natt i trakten av Magdeburg och där hittade vi en riktig pärla. Ett hotell, en restaurang och ett litet bryggeri inrymt i ett gammalt slottsområde. Lägga *Wasserburg zu Gommern* på minnet. Helt nyrenoverat med personliga rum och god mat. Vi åt kalv med nyskördad sparris och provade det lokalt tillverkade ölet. Och till skillnad från *Salzburger Hof* var detta ett förhållandevis billigt alternativ.

Anrika Hotel Salzburger Hof är ett landmärke i byn. Vackert såväl utvändigt som invändigt.

Färsk sparris i östra Tyskland

Från Magdeburg till Puttgarden valde vi ”röd” väg. Ett perfekt val som gjorde att vi slapp Hannover och Hamburg. Istället körde vi rakt norrut till Schwerin och sneddade över till Travemünde. Det blev en mycket behaglig resa. Som alltid den här årstiden passade vi på att stanna och köpa färsk sparris direkt från en odlare. I sedvanlig ordning var det sedan dags att invänta färjan till Rödby och därefter köra genom Själland till Helsingör. Jag gillar inte att åka i tunnlar i allmänhet och i synnerhet inte i de som går under vatten. Avstår därför bron från Köpenhamn till förmån för färjan till Helsingborg. Väl över i Danmark bedömde vi att ett lämpligt stopp skulle vara Helsingör.

En pärla i norra Danmark

Vi hade hittat *Hotel Bretagne* i Hornbæk. Vilket ställe. Ett klassiskt badhotell vid den nordsjälländska kusten. Smakfullt och med omsorg renoverat in i minsta detalj. I gustaviansk stil med en touch av New England. Det är lätt att föreställa sig hur det var här förr i tiden. Att komma hit är som att kliva tillbaka till 40-talet men i modern tappning. Bland det bästa jag har upplevt i sin genre. Matsalen och maten levde också upp till förväntningarna. En vacker matsal, ambitiöst tillagad mat och väl utvalda viner. Givetvis var personalen både kunig och trevlig. Frukosten var något alldeles extra. En njutning för alla sinnen. Hit kommer vi att återvända. Det här är ett ställe att besöka för den som vill ha det lilla extra. Inget lågprisalternativ, men en upplevelse att minnas.

Den här resan blev nästan 350 mil och vi var nöjda när vi så småningom kom fram till Stavnäs. Som alltid via Brahehus och en grillad korv med räksallad. Inte så dumt det heller.

Gunilla Forsmark-Karlsson
gunillafk@gmail.com